

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 4.

Ljubljana, dne 1. aprila 1909.

XVII. tečaj.

SVETEMU JURIJU.

Le prijahaj vendar že,
sveti Juri, čez gore!
Dahni v gozdič zapuščen,
da pognal bo brst zelen.

V polje cvetja nasejaj,
vabi ptice v senčni gaj!
Svetli meč zavihti svoj,
ž njim meglen razdri ovoj!

Na nebo se še ozri,
da topleje zažari
solnce nam na senožet
in na polju v pestri cvet.

Ko tvoj konj zarezgeta,
se za njim takoj poda
z brhko čedo čil pastir
vživat na planine mir.

Pridi, sveti Juri, k nam
blagoslovit borni hram!
Pridi stražit našo vas,
čuvat vse nesreče nas!

Mokriški.

KAJ NAS UČI PRATIKA?

5. Advent.

Babica: Danes pa začnem z zastavico. Povejte, kateri advent je bil najdaljši? Le dobro pomislite, preden odgovorite.

Janko: Tisto leto, ko je sv. Janez Krstnik ljudi pripravil na Kristusov prihod. „Adventus“ pomeni prihod (Gospodov).

Babica: Seveda ti je lahko znano, da pomeni beseda advent toliko kot prihod, ko hod š že v latinške šole; toda moje zastavice nisi prav rešil. Sv. Janez Krstnik ni oznanjeval Jezusovega prihoda na svet, marveč le njegov prvi nastop, da bo začel javno (očitno) med ljudmi učiti in delovati.

Marica: Zdaj se mi je posvetilo. Najdaljši advent je bil v stari zavezi. Saj so ljudje pričakovali več tisoč let prihodnjega Odrešenika; od takrat, ko ga je Bog obljubil Adamu in Evi pa do prve svete polnočnice, ko je bil rojen naš božji Zveličar v betlehemskelem hlevcu. Ves ta čas se sme imenovati pripravlanje na prihod Gospodov ali advent.

Babica: Prav si uganila mojo zastavico. Iz tega pa tudi lahko takoj spoznate, kakšen pomen ima zdaj krščanski advent v cerkvenem letu.

Janko: Babica, zdaj-le je pa že meni šinila neka zastavica v glavo. Ali jo smem zastaviti?

Babica: Seveda, saj veste, kako me veseli, če vidim, da ste pazljivi in znate sami kaj misliti. Kar povej.

Janko: Za nazaj je Marica vrlo dobra uganila. Jaz bi pa rad vedel, kateri bo najdaljši advent v prihodnosti?

Babica: Imaš precej prebrisanu glavico, Janko, pa nas ne boš ujel ne. Najdaljši advent z ozirom na prihodnje čase — to ni tako težko uganiti — so vsa ona leta, kar jih bo še do sodnjega dne; zakaj do zadnjega dne bomo vsi pričakovali Gospodovega prihoda k vesoljni sodbi.

Otroci, res nisem pričakovala, da se bo naš današnji nauk tako lahkotno zasnoval in razvil. Imenovali

ste mi že dvojen advent ali prihod Gospodov; dostaviti mi je še tretji — duhovni advent, ko pride Jezus pri sv. obhajilu v naše srce.

Vendar moram tukaj pomen adventa nekoliko zasukati. Beseda advent ne pomeni tolikanj prihoda samega, marveč čas pripravljajanja na prihod Gospodov. Zato je bila dolgo doba stare zaveze, ko so vsi boljši ljudje hrepeneč pričakovali Odrešenika iz nebes, predpodoba našega adventa; naš advent pa bodi predpodoba za pripravo na Kristusov prihod k vesoljni sodbi. Torej nam preostaje le še vprašanje: kako naj se vredno pripravimo na prihod Gospodov. Pa to vam je pač še znano iz šolskega pouka. Ti Janko, ki si prvi omenil sodnjega dne, boš vedel povedati, s čim nas sv. Cerkev posebej opominja v tem času, da bi resno mislili na sodbo.

Janko: Sv. Cerkev nas k temu posebno opominja s tem, ker prvo in zadnjo nedeljo v cerkvenem letu veli brati evangelij o poslednji sodbi.

Babica: Marica nam bo povedala, kako nas še sicer sv. Cerkev v adventu pripravlja na božične praznike.

Marica: S tem, da zapoveduje post v sredo in petek, tretji teden pa je kvaterni teden in tudi zadnji dan pred Božičem je postni dan. Prepovedano je tudi šumno razveseljevanje. Najlepše pa se pripravijo oni, ki vredno opravijo izpoved in sv. obhajilo.

Janko: Nekaj je pa izpustila, kar daje adventu še poseben sijaj. Zornic ni omenila. Zornice so nekaj izredno lepega in veličastnega. Zjutraj na vse zgodaj hité pobožni ljudje od vseh strani v cerkev; nekateri prihajajo prav oddaleč; mnogi si svetijo s plamenicami, da ne zgrešé gazi. In kako je v cerkvi vse svečanostno: obilna razsvetljava, lepo petje, vidna pobožnost zbrane množice . . .

Babica: Teh besedi sem pa res vesela, kakor me je v adventu veselilo, da sta tudi vidva rada vstajala in hitela k zornicam. Bistvo zornic je v tem, da se vsakdan v adventu slovesno opravlja sv. maša v čast Matere božje, in zdé se mi kot nekakšno dopolnilo prelepemu Marijinemu prazniku brezmadež-

nega Spočetja. Saj so se vsi oni, ki so se v stari zavezi pripravljali na prihod Zveličarjev, pripravljali tudi na prihod njegove božje Matere, ki se tako primerno imenuje Zjutranja zarja, Zgodnja danica. Po vsej pravici bi smeli adventne zornice imenovati zimske šmarnice!

* * *

Sv. Vincencij Fereri. Nedopovedljivo velika čast in sreča je za človeka, če je tako izvrsten, da ga je mogoče primerjati angelom. Glejte, sv. Vincencij Fereri je bil tak. Zato ga je slikar na pratiki naslikal kar kot angela.

Ta svetnik res zasluži to izredno čast, da se imenuje angel v človeški podobi. Najprej posebno zato, ker je bil ves čas angelsko čist in nedolžen. Že v otroški in mladeniški dobi mu je vzcvela bela lilija svete čistosti in se tako utrdila, da je pozneje kljubovala tudi najhujšim viharjem. In ko se je nekoč začela lažnivo trositi govoric, češ, da je pri njem nekaj obledela ta rajska cvetka, se je sijajno tudi v javnosti izpričala njegova angelska nedolžnost, ko je bilo razkrinkano zlobno obrekovanje.

Angelom podoben je bil sv. Vincencij tudi po svoji nenavadni bistrournosti in plemenitosti serafsko gorečega srca. To se je izkazalo že v šolah, posebno pa potlej v njegovem javnem delovanju.

V 18. letu je stopil v dominikanski red. Saj je bila pač bela dominikanska halja najprimernejše krilo za tako angelsko plemenitost. Če je bil že poprej angel, se je pa zdaj šele prav povzpел nad navadne ljudi na perutih serafske pobožnosti in gorečnosti. V cerkveni zgodovini ni lahko dobiti moža, da bi bil toliko dosegel v izpovednici in po cerkvenih govorih, kot je dosegel sv. Vincencij Fereri. Njegovim navdušenim besedam se ni mogel nihče ustavljati, ne jud, ne turk, ne še tako zakrknjen grešnik. Prepoštoval je razne dežele: domačo špansko, francosko, laško, angleško itd. Povsod je imel izredno srečne uspehe, — tisoče in tisoče izpreobrnjencev. Zaradi

svoje apostolske gorečnosti še posebej zasluži ime angel, saj že besedi angel in apostol pomenita isto, — poslanec božji.

Trudi se tudi ti, kolikor moreš, da bodo mogli oni, ki te poznajo, tudi na tebi opaziti kaj angelskega, osobito pa, da bo tvoj angel varih mogel biti zadovoljen s tabo.

* * *

24. apr.

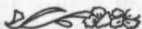
Sv. Juri, Slovencem posebno priljubljeni svetnik, je živel pred 1600 leti. Bil je imenitne, krščanske družine. Očeta je izgubil že kot mladenič. Ko je dosegel postavno starost, je bil vojak. Bil je pogumen junak; zato je postal polkovnik. Cesar Dioklecijan ga je zelo čislal in ga je radi njegove vojaške vrlosti izvolil za svojega namestnika. Cesar pa ni vedel, da je Juri kristjan. V

20. letu je junaški vojak izgubil tudi svojo mater ter je bil zdaj posestnik obilnega premoženja.

Ko je videl, kako zelo je začel cesar preganjati kristjane, je takoj spoznal, da tudi do njegove mučeniške krone ni več dolgo časa. Zato razdeli vse svoje premoženje med uboge, da svojim sužnikom prostost; potlej pa stopi pred cesarja in mu očita, zakaj tako kruto preganja kristjane, in se mu sam razodene kristjana. Vsled tega mora prestati raznovrstne grozovite muke in je slednjič obglavljen leta 303. Radi izredno hudega in dolgega mučenja se imenuje „veliki mučenec“.

Na slikah se vidi kot junaški vitez zmagovalec, ki ima v roki sulico, pod nogami pa zmaja. To pomeni, da je bil pred svetom izvrsten vojak, pred Bogom pa zmagoslaven krotitelj peklenske kače, grešne strasti in hudobije.

Malo je svetnikov, ki bi se po vsem katoliškem svetu tako splošno častili kot sv. Juri. Sv. Cerkev ga prišteva 14 pomočnikom v sili. Priporočaj se mu tudi ti v raznih potrebah, posebno pa v dušnih nevarnostih in izkušnjah za hrabro zmago.

KDO JE NESEL BUTARO?

V solnčen gozdič smo stopili,
da smo ravnih šib dobili.
Potlej šli smo v gozd teman,
da dobili smo bršljan.

Očka butaro zvezali,
kakor le sami so znali,
Kak lepo najvišje, glej,
deli nekaj oljčnit vej.

Butaro povili v trake,
pisane od barve vsake,
Ko storjeno vse bilo,
nam dejali so tako:

Vem, da vsi bi nesli radi
butaro, ker vsi ste mladi.
Vsem mogoče nesti ni,
nesi torej, Tonček ti!

To je Tončku zažarelo
se oko, zjasnilo čelo.
Nesi, Tonček, nesi ti,
privoščili smo mu vsi.

Mokriški.

NA CVETNO NEDELJO.

Blažičev Janezek in Tonček sta na cvetno soboto nestrpno čakala v šoli dvanajste ure. Minute so se vlekale kot večnost. Niti besede gospoda učitelja jih niso krajšale.

Zjutraj, preden sta šla Blažičeva v šolo, so jima mati naročevali: „Le hitro pridita domov, da bosta šla popoldne po leskovih šibic za butaro.“ Tega naročila sta se Janezek in Tonček natančno držala. Komaj je udarilo v stolpu prvi bong, ni jih bilo moči več krotiti. Vrtila sta klobuček v roki, knjige tiščala pod pazduho, pripravljena sta bila za odhod. K sreči so bili gospod učitelj tisto dopoldne izredno dobre volje in niso ju kaznovali za nedopuščeno početje. Drugičkrat bi ju gotovo pridržali še malo po šoli v svoji družbi. No, danes so dali precej znamenje k molitvi, da so rešili čile šolarje iz stroge discipline.

Kakor bister potoček, ki skaklja čez kamenje v gorski strugi, ulila se je nadebudna mladež iz šolske veže, hiteča na vse strani na svoje domove. Blažičevega Janezka in Tončka niso motili danes beli zvončki, ki so bingljali po poti skozi gozdič. Z malo razgretim

licem sta prisopihala domov. Na mizi pa je že čakala mlečna kaša, katero sta naša šolarja najbolj ljubila. Naglo sta odjedla in bila sta pripravljena, da gresta po potrebnih reči za butaro.

„Pazita, da se kateri kaj ne ponesreči,“ so klicali mati za njima. „Pa kmalu pridita!“

„Bova, bova!“ in že sta izginila na koncu vrta za gosto sečjo.

Prišla sta v temen gozd. Po dolini so stale mo- gočne bukve in vitke smreke. Po rebri proti južni strani pa so rastle šibki gabri in veliki leskovi grmi. Janezek, ki je bil starejši, iztakne kmalu na orjaški bukvi lep, zelen, jagodčast bršljan. Kakor veverica je bil pri njem. Polomil je najlepše vejice, katere so imele največ jagod, in previdno jih metal na tla, da bi se ne osule. Tonček pa je med tem časom nalomil po rebri raznih leskovih šibic. Pa enoletne morajo biti, so rekli mati. To je take, ki zrastejo v enem letu. Tonček je zbiral najlepše, brez odrastkov in grč.

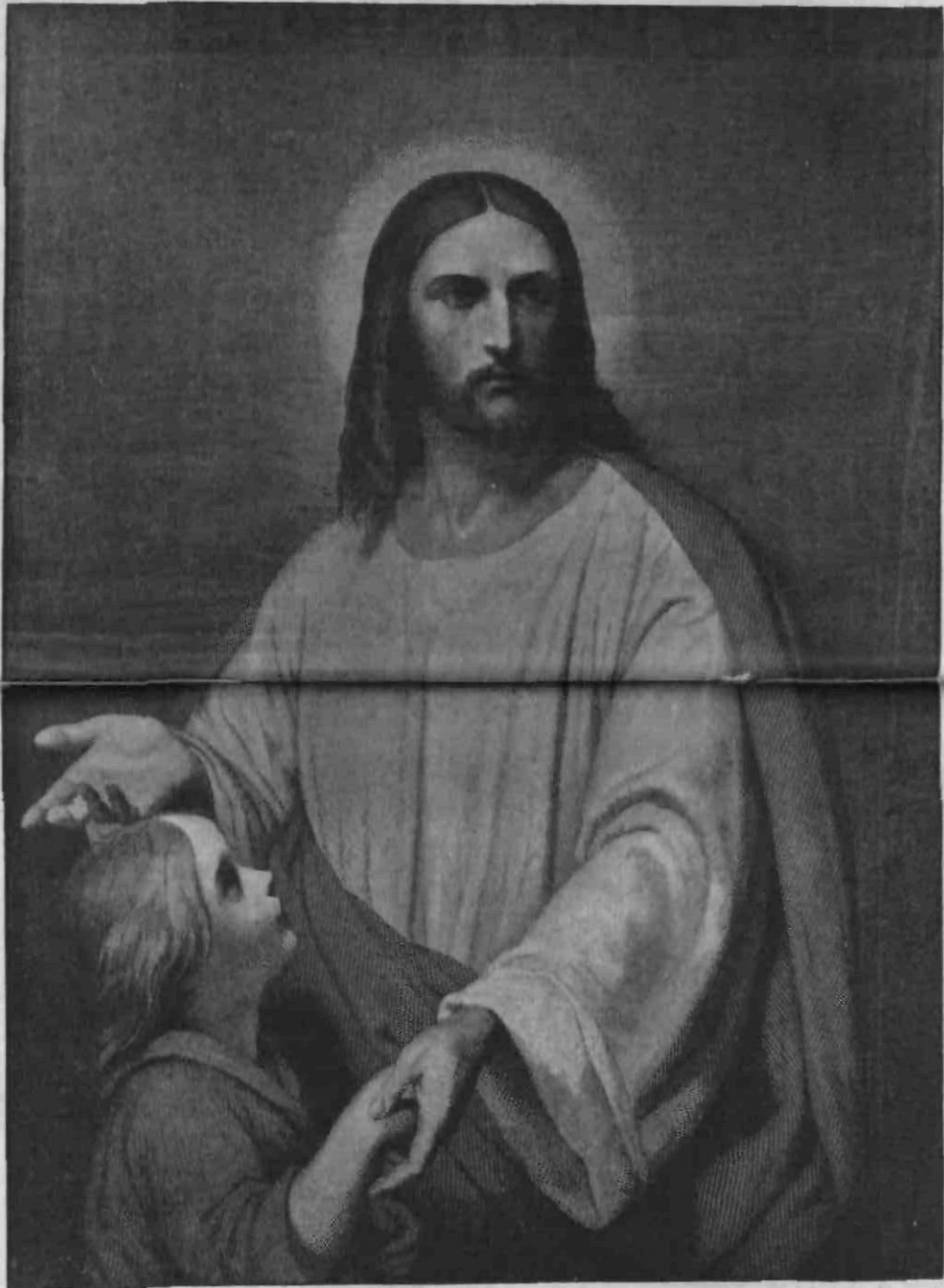
Z debelim snopičem šib je prišel Tonček pod bukev, kjer je ravno vil Janezek trto, da poveže bršljan skupaj. Še bodičja manjka, reče Janezek, stopi ti, Tonček, ta čas, da jaz zvežem, dol za leoni trš in poglej, če je kaj tam. Preden je Janezek povezal bršljan, je bil Tonček z lepimi vejicami bodičja nazaj.

Obložena s potrebščinami za butaro, sta stopala Janezek in Tonček vesela domov. Gotovo bo Bla- žičeva butara najlepša v cerkvi. Oče bodo prinesli iz mesta košato oljkovo vejo in jo bodo zataknili na vrh v butaro.

„Janezek, veš kaj,“ reče Tonček, „pusti mi, da bom jaz nesel letos butaro. Saj si jo nesel ti že dosti- krat in jaz sem dovolj velik.“

„Rad ti to prepustim“, odgovori Janezek, „samo zato, ker si me prosil. Pa hitiva, morda so že oče prišli iz mesta. Bog ve, kaj so nama prinesli?“

Ko sta stopila mlada bratca v hišo, sta takoj za- gledala na mizi lepo oljkovo vejo. „Pa je ni treba nič prijemat, da je ne odlomita,“ so hiteli mati. Oče so pa dali vsakemu eno lepo žarečo pomarančo in potem takoj začeli vezati butaro. Med vezanjem so

== Jezus, prijatelj otrok. ==

zdaj tega, zdaj onega pohvalili, kako lep bršljan da sta dobila. Tonček ni mogel od samega veselja mirovati, ker mu je Janezek obljubil, da bo nesel on butaro.

Vzdramilo se je jutro cvetne nedelje. Tonček ni mogel spati. Dvignil je glavico in pogledal za mizo, kjer je stala butara, potem pa je naglo planil kvišku in se oblekel. Lepo se je umil in oblekel praznično obleko. Nestrpno je čakal trenutka, ko bo čas iti v cerkev in da bodo oče dovolili.

Pri fari je zadonel veliki zvon. Malo zgodaj je bilo še, no, pa oče so vendar izpregovorili: „Zdaj pa le! Kateri pa bo nesel? Morda bi jo Tonček rad?“

„Da! Tonček jo bo,“ se odreže Janezek. „Sva se že tako domenila.“

„Prav, prav tako,“ sta hitela oče in mati. „Janezek je že malo prevelik.“ In Tončku je zaiskrilo oko in v hipu je imel butaro na rami. Z Janezkom vstric se je spustil Tonček ponosno od hiše. Oče so gledali skozi okno, mati so pa stali na pragu in z veselim srcem nepremično zrlí za sinkoma . . .

Hosana Sinu Davidovemu! je orilo po cerkvi. In božji hram je bil kakor zelen gaj.

Maša je minula. Kakor silen val reke so se ulili verniki iz cerkve. Čili dečki so hiteli prvi z butarami domov.

Doma so že čakali oče Tončka pri oknu, da bi ga videli, s kakim ponosom se vrača. Malo je segrela butara Tončka, da mu je žarelo nežno lice. Oče so razvezali butaro in osmukali bršljanovo listje v pleten koš, da so nesli „leseni žegen“ živini. Šibice in osmukane vejice bršljana pa so spravili, da jih bodo zažgali na sveti večer Bogu na čast.

Ko so se oče vrnili iz hleva so rekli: „Tako je, moja otroka! Danes je živina blagoslovljeno jed in danes teden jo bodemo mi.“

Mokriški.

STRAH POD STAJAMI . . .

II.

Zima se je poslavljalala. Mraz je pojemał. Suščevi dnevi so prihajali. Solnce se je dvigalo na obzorju. Po nebu se je jasnilo. Ozračje je postajalo vedno čisteje. Sneg je kopnel in led izginjal. Potok pod Stajami je šumno žuborel mimo Podstajnikove hiše in dalje pod gozdom in pod Goričko. Pomlad se je obečala. Po zelenju so zadrhtela srca.

Mačkov Janez je še zmeraj ležal v postelji. K njemu je večkrat prihajal stari Možinček. Obvezoval mu je nogo in povijal v cunje.

„E, fant, vidiš, kaj se lahko dobi po nerodnosti! Šest tednov že ležiš. Lej, in še sedaj ni zdrava noga. Mater bi bil ubogal in sedel doma za pečjo, pa bi bilo dobro in bi bil zdrav.“

Janez se je zganil v postelji, odgovarjal pa ni ničesar, samo vzdihal je globoko.

Nobeden izmed tovarišev ni obiskal bolnega Janeza. Vsak se je bal Janezove matere, češ, bodo rekli, da sem mu jaz kriv . . .

Nekoč pa se ga spomni Podstajnikov Grogec. Potoži se mu po njem in rad bi ga bil videl in se pogovarjal z njim. Saj mu je imel toliko povedati in tako zanimivega.

„E, kaj bi,“ je rekel lepega dne. „Danes je četrtek. Šole nimam, in dolgočas mi je. Janeza grem obiskat. Tako dolgo ga že nisem videl. Bog ve, če je še ravnotak, kot je bil. No, in pa povedal mu bom o strahovih.“

Tistega dne popoldne je Grogec res obiskal Janeza. Prav vesela sta bila oba drug drugega. Saj sta bila Grogec in Janez še zmerom velika prijatelja.

Dolgo sta se razgovarjala. Grogec je izpraševal Janeza o bolečinah, Janez pa Grogca o šoli in o učenju.

„Kaj so pa gospod učenik rekli, ko ste povedali, kaj mi je,“ je vprašal Janez.

„Okregali so nas. Zapretili so nam, da nas bodo vse zaprli, če se bo zvedela še kakšna taka nerodnost o nas. Prav hudi so bili. — Toda, Janez, imam ti še nekaj povedati.“

„Kaj?“ se zavzame Janez in pogleda z velikimi očmi.

„Doli okrog nas pod Stajami pa straši. Letošnjo zimo se je tam nastanil strah.“

„Beži kam! To ni mogoče!“

„Pa je le res! Poslušaj: naša mati so mi pravili drugi dan potem, ko si se ti ponesrečil. Slišali so ponoči močno drsanje po ledu in razbijanje okrog hiše. Verjemi, da je bil strah. Strašilo je še pozneje, dokler je bilo kaj ledu. In še sedaj pravijo nekateri, da počiva strah v Gorički in da bo prišel po nas, kadar bomo poredni.“

„To je pa verjetno, Grogec! Strah se jezi na nas!“

„Naj reče kdo, kar hoče, jaz trdim svojo. Strah prebiva pod Goričko v tistem brezdnu, ki je tako globok, da kamen leti dva dni, preden pade na dno. Saj so mi pravili mati.“

Janez pogleda z osuplim pogledom.

„Z Bogom, Janez! Kmalu se pozdravi!“

III.

Letos je bil tudi sneg pod Stajami. Včasih sem šel tam mimo, pa ni bilo nobenega šuma. Vse je bilo mirno in tiho. Svečan mir je vladal nad krajem.

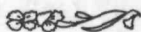
Otroci po vasi so pravili, da tam straši sredi belega dneva in da se zato ne upajo drsati. Ali je bilo res ali ne, o tem sami ugibajte.

Večkrat me je vodila pot mimo Staj in mimo potoka ob Gorički, toda strahu nisem videl.

Sedaj, ko se bliža lepa zelena pomlad, se pa jasnijo otroška čela. Strah izginja polagoma iz njihovih src.

Ko je Mačkov Janez pripovedoval Možinčkovemu očetu o strahu, so mu povedali, da bo odslej strah hodil vsako leto pod Staje in bo čakal tam v jami do spomladi. Šele gostolenje ptičic in zelenje travnikov ga bo odgnalo . . .

Vukovoj.

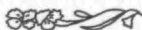

VSAKO LETO.

Vsako leto pride vesna
in posipa cvetje,
vsako leto nam prinese
smeh in vrisk in petje.

Vsako leto pride vesna
vsako spet odide,
čas se menja kakor vreme —
kdo ve, kaj vse pride?

Branko Brankovič.

VELIKA SOBOTA.

Zvončki so zabingljali, trobentice zatrobile, ptice zapele Veliki noči v pozdrav. Kako lep in vesel je velikonočni čas. Tedaj se pomlaja vsa narava. Trava zeleni, polje se obrašča, gozd se pomlaja. Na konceh vejic se razvijajo nežni lističi, ki so bili skrbno poviti vso zimo v varne plenice. Po rebri se solnčijo beli zvončki, žafrani in trobentice. Čebelice brenče od čašice do čašice, srkajo iz njih sladki med in nabirajo cvetlični prah na svoje nožice. Rumeni citrončki in zlati cekinčki letajo po vonjivem vzduhu. Topel vetrič diha od juga. Na leskovih grmičih pomajava dolge mačice, da se kadi rumeni prah iz njih. Poigrava se z vitkimi vrhovi v gozdiču, da se gugajo vesele ptice na šibkih vejicah...

Velika sobota je. Deca se zbira na vasi vesela in srečna. Čista srca so poplavljena z velikonočno radostjo. S sabo prinašajo velikonočna darila. Pisanice in žareče pomaranče kažejo drug drugemu. Trkljajo s pirhi, sekajo pomaranče in preneglo jim mineva dan.

Solnce se smehlja tako žarko na zemljo, da morejo tudi najnežnejša deca na prosto. Matere jih oblečejo v novo, pisano obleko. Nekateri so še prav majhni. Nesti jih morajo k božjemu grobu. Drugi kobacajo poleg njih, skrbno se držeč materinega krila.

Oj, koliko lučic sveti pri božjem grobu! Vse miglja, da medlijo oči nedolžnim otročičem. Mlada srca so prevzeta od takega sijaja, da gledajo nepremično na ljubega Zveličarja, ki počiva v grobu. Komaj znajo

izgovarjati Zveličarjevo ime, a srce ga šepeče v enomer. Ljubijo ga, saj jih je On še bolj ljubil.

Matere vstanejo, dvignejo otročiče, še enkrat se poklonijo dobremu Odrešeniku in odidejo domu. A iz mladih src ne izgine blišč božjega groba...

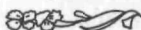
Kako polna radosti je velika sobota! Tužni glasovi ropotulje so utihnili. Iz belih stolpičev zadone zvonovi. Ubrano potrkavanje dviga srce, da kipi napolnjeno z novo radostjo.

Po cesti zašume pisana krila, zablišče beli predpasniki, brhke mladenke hite s pisanimi jerbasi v cerkev, da jim Bog blagoslovi velikonočno jagnje.

Solnce se bliža vrhovom goric. Zopet zadone zvonovi, topiči pokajo, verno ljudstvo se izvrsti iz božjega hrama v dolgo procesijo. Spredaj nedolžna mladež, za njimi duhovniki v zlatih plaščih pod svilenim nebom z božjim Zveličarjem v bliščeči monstranci. Za temi se pomičejo zastavni možje v goreči molitvi: „Ki si častit od mrtvih vstal“... Vmes pa se glasi vesela Aleluja, pesem vstajenja, pesem novega življenja.

Odvaljen je kamen z groba. Angel sedi na njem in kaže na Kristusa, ki ima zmagovalno zastavo v roki, z drugo pa kaže proti nebu. Zlati sijaj mu venča glavo, na poveličanem telesu se blešči kot svetlo solnce petero ran. Smrt, ničevno je bilo pri Njem tvoje želo!

Mokriški.

VSTAJENJE.

Potihnil je otožni glas,
ubrano spet zvonovi
done čez tiho gorsko vas
v pozdrav naravi novi.

Done Zveličarju na čast,
ki je prestal trpljenje
in strl peklenško je oblast,
zaslužil vsem rešenje.

Odvaljen kamen, prazen grob,
smrt, kje je tvoje želo?
Kje, beli črv, je bil tvoj zob?
Zastonj rok vražjih delo!

Obkroža glavo jasen svit,
blišči se jasno ran petero.
Kak vstaja zdaj slavljén, častit,
ko je izpil trpljenja mero!

Mokriški.

SENCA.

Nekega jasnega dne priteče Pepca k svoji materi in začne: „Mama, moja senca gre povsod za mano; če grem počasi, gre tudi senca počasi; če obstanem, obstoji tudi senca; če skačem, začne pa še senca skakati tako kakor jaz.“

„Temu se pa ne boš mogla nikoli izogniti,“ reko modra mati. „Toda čuj in dobro si zapomni: še nekaj drugega, pač imenitnejšega je, kar vedno in povsod spremlja človeka. Kdor se pregreši, ga tudi vsepovsod spremlja slaba vest: za njim gre na delo, v posteljo, v cerkev, k igram in veseliciam. Tudi sramota je taka, da spremlja povsod hudobnega človeka kakor senca. Pa tudi nasprotno je res: kdor je čednosten in se trudi za dobra dela, ga vedno in povsod spremlja dobra vest, pa je tudi vselej v časti — vsaj pred Bogom.“

Bodi torej senca, ta najpreprostejša reč, tvoja učiteljica, ki naj te temeljito izučí krščanske pravičnosti: „Varuj se hudega, delaj dobro!“

Rešitev računske naloge v št. 3.

Prav so rešili: Zacherl Slavko in Francek, učenca v Ljutomeru; Pungerčič Erazem, Povh Jožef in Kastrevc Alojzij, učenci v Novem mestu; Planišček Lavoslav, Berginec Fr., Manfreda Iv., Matelič Anton in Stanič St., dijaki v Gorici; Josin Marica, učenka V. razreda pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Kumar Rudolf, učenec III. razreda v Ljubljani; Čuk Janez, Lemut Janez, Homovec Franc, učenci v Črnem vrhu; Arko Zdenka učenka III. razreda na c. kr. vadnici; Zacherl Minka, Šmiderl Ivanka, Turk Micika, Šelih Nežika, Golmajer Marica in Ripelj Ivana, uenke pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Marjetič Jožef, prvošolec; Mergel Ign. in Hočevar Jernej, učenca IV. razreda v Rudolfovem; Štelcar Josip, sluga v kn. škof. pisarni v Mariboru; Budja Franc in Marko, Ostišak Janez, Skuhala Anton, Herbst Fr., Slavič Ant., Štampar Fr., Kosi Mart., Kolmanič Mat, Štuhec Fr., Ostrc Tonček, Simonič Lojze, Farkaš Jože in Anton, Črnel Janko, Slavič Mar., Šantl Francika, Korošak Malika, Jandl Pavlica, Slavič Anika, Heric Marica, Štrekl Mimika, Ostrc Minka in Marinič Micka, učenci in učenke pri Sv. Križu pri Ljutomeru; Karlin Ivan, cand. iur. na Dunaju; Debevc Dušan in Karlin Pavel, učenca na c. kr. vadnici v Ljubljani; Barbič Janez, Kastelic Robert, Krajec Fr., Videtič Jožef

učenci IV. razreda v Novem mestu; Bende Jožef, učenec na c. kr. vадnici v Mariboru; Žlindra Otokar, Slokar Albert, učenca IV. razreda v Kostanjevici.

Rešitev šaljivega vprašanja v št. 3.

Črka c. Prav so odgovorili: Pipp Alojzij, učenec II. razreda v Ljubljani; Roš Franjo, dijak v Celju; Knapič Albin, učenec IV. razreda na Vidmu ob Savi; Zacherl Slavka in Francek, učenca v Ljutomeru; Pungerčič Erazem, učenec III. razreda v Novem mestu; Planišček Lavoslav, Berginec Fr., Manfreda Iv., Matelč Ant. in Slavič St., dijaki v Gorici; Mercina Roza v Zg. Kašlju pri Ljubljani; Levec Anica, Josin Marica, učenki V. razreda v Ljubljani; Ahuk Pepca, Koštomaj Olga, Presker Mar., Zagoričnik Pavla, Šribar Lucija, Volčanšek Julči, Krnjavšek Dragica, Nadus Ida, Ježovnik Pavla, Vrečko Cilka in Marica, Sršen Anica, Marinc Mimika, Oset Marica, Počan Mar., Erhāič Milena, Lukač Fr., Zorko Mar., Plano Anica, Vengust Neža, Molk Eliz., Škafar Cilka, Trobej Ilka, učenke VII. razreda pri čč. šolskih sestrah v Celju; Kumar Rudolf, učenec III. razreda v Ljubljani; Homovec Franc, učenec v Črnem vrhu; Črnivec Iva, učenka na c. kr. vадnici v Ljubljani; Lederhas Danica, učenka IV. razreda, in Arko Zdenka, učenka II. razreda na c. kr. vадnici v Ljubljani; Zacherl Minka, Šmiderl Ivanka, Turk Micika, Šelih Nežika, Golmajer Marica in Ripelj Ivanka, učenke pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Lužar Olga, učenka v Izlakah; Sadar Vincenc, učenec IV. razreda v Ljubljani; Schweiger Mici, učenka IV. razreda v Brežicah; Štelcar Josip, sluga kn. šk. pisarne v Mariboru; Marjetič Jožef, prvošolec; Merzel Ign. in Hočevar Jernej, učenca IV. razreda v Rudolfovem; Budja Franc in Marko, Onišak Janez, Skuhala Ant., Herbst Fr., Slavič Ant., Štampar Fr., Kosí Martin, Kolmanič Mat., Štuhec Fr., Ostrc Tonček, Šimonič Lojze, Farkaš Jože in Anton, Črnel Janko, Slavič Mar., Šanih Francika, Korošak Malika, Jandl Pavlica, Slavič Anika, Heric Marica, Štraki Mimika, Ostrc Minka in Marinič Micika, učenci in učenke pri Sv. Križu pri Ljutomeru; Jeraj Jožef, učenec IV. razreda v Ljubljani; Gnus Francka in Tončka, Gubenšek Julka, Maček Cilka, učenke IV. razreda v Pilštanju; Karlin Ivan, cand. iur. na Dunaju; Debevc Dušan in Karlin Pavel, učenca na c. kr. vадnici v Ljubljani; Barbič Janez, Kastelic Robert, Krajec Fr., Videtič Jožef, učenci IV. razreda v Novem mestu; Kramar Fr. v Mateni pri Igu; Lesnika Roman, učenec pri Sv. Ani na Krembergu; Fon Emilija, Olga, Ivo in Jožek, učenci v Celju; Škrjanc Feliks, Simonič M., Dajčman Hel., Bezjak Genov. in Osojnik M., učenke pri Sv. Rupertu v Slov. goricah; Bende J., učenec c. kr. vадn. v Mariboru; Žlindra O., Slokar Alb., učenca v Kostanjevici; Lassbacher M., gojenka mest. dekl. liceja; Lassbacher, prvoš. v Ljubljani; Sever Vl., učenka II. razr. c. kr. vадn. v Ljubljani; Porekar C. in V., Varlec Milica, Plavec Tonček, Munda Ivanček, Puklavec Alojzija, Šef Dav., učenci na Homu pri Ormožu; Pak Rokaj, učenec II. razr. v Svečah.